

Arrest

nr. 65 192 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 16 september 2009 en diende dezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 17 mei 2010 diende verzoekster, die verklaart België sinds het indienen van haar eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 4 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.(...) T.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 04/09/1987 te Grozny geboren. U bent gehuwd met D.(...) A.(...) (OV 6.490.048). Op 05/09/2009 verliet u samen met uw gezin Grozny. Jullie reisden per trein naar Brest. Daar stapten jullie over in een auto die jullie naar België bracht. Op 16/09/2009 kwamen jullie in België aan. Diezelfde dag vroegen u en uw vrouw er voor de eerste maal asiel aan. Op 19/01/2010 werd echter een beslissing tot weigering van verblijf genomen daar Polen verantwoordelijk werd gesteld voor uw asielaanvraag. Op 17/05/2010 vroegen u en uw man voor de tweede maal asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot D.(...) A.(...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De beslissing in hoofde van uw echtgenoot is ten dele gebaseerd op de vaststelling van een tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen. Deze tegenstrijdigheid werd uitgebreid en gedetailleerd beschreven in de beslissing van uw echtgenoot: U verklaarde dat uw neef S.(...)-Z.(...) A.(...) aan de grondslag van uw problemen lag en dat u hem al lange tijd kende (CGVS p.8-9). Toen u gevraagd werd of hij getrouwd was stelde u dat u tijdens uw eerste aanhouding hoorde dat hij getrouwd was. U wist echter niet met wie hij getrouwd was. Voorts verklaarde u dat u zijn echtgenote nooit had gezien (CGVS p.13-14) Uw vrouw stelde echter dat S.(...)-Z.(...) met M.(...) was getrouwd en dat u haar waarschijnlijk al moet gezien hebben. Zij wist al sinds 2008 dat hij getrouwd was - al was niet zeker over het tijdstip. Ze verklaarde echter wel dat ze dit van u hoorde vooraleer uw problemen begonnen. Toen uw echtgenote met de betreffende tegenstrijdigheden betreffende de echtgenote van S.(...)-Z.(...) en het tijdstip waarop zij diezelfde informatie van u hoorde werd geconfronteerd wist ze niet hoe dit kwam (CGVS vrouw p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot D.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 65 191 van 28 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot D.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker bevestigt de feiten zoals ze zijn weergegeven in het 'feitenrelaas' van de bestreden beslissing, maar merkt op dat zijn neef S.- S. A. heet en niet S.-Z. zoals de bestreden beslissing vermeldt. Vervolgens treedt hij in zijn 'middel' het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in zijn standpunt dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Met betrekking tot zijn asielrelaas vestigt hij de bijzondere aandacht op verschillende fragmenten uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is bijgevoegd. Hij oppert dat het duidelijk is dat zijn asielverhaal in

overeenstemming is met de algemene bevindingen uit deze informatie. Verder merkt hij op dat de bestreden beslissing zich "vastbijt" in enkele zogenaamde vaagheden en tegenstrijdigheden. Deze zogenaamde tegenstrijdigheden zijn echter volgens verzoeker echt niet ernstig.

Aangaande de overweging in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen en die van zijn vrouw strijden omtrent de echtgenote van zijn neef S. – Z. en het tijdstip waarop zijn vrouw van het bestaan van die echtgenote op de hoogte zou zijn gebracht, bevestigt verzoeker de neef te zijn van S. – S. A. Hij merkt op dat S.-S.A. al sedert 2006 samenwoonde met M., maar ze niet officieel getrouwd waren, dat hij steeds aan iedereen verteld heeft dat ze wel getrouwd waren omdat dat cultureel anders niet aanvaardbaar zou zijn geweest, dat zijn vrouw trouwens dacht dat dit ook zo was en dus vertelde dat hij met M. getrouwd was, "dat zij dit van haar man gehoord had" en dat zijn vrouw M. echter nooit heeft gezien. Er is, aldus verzoeker, geen enkele tegenstrijdigheid die van die aard zou zijn dat de verwantschapsband in het gedrang zou komen. Hoogstens is er, zo stelt hij, een misverstand ontstaan omdat S. S. A. niet officieel getrouwd was met M. Verzoeker voegt er verder aan toe dat hij M. daarentegen wel kende en haar meerdere keren heeft gezien.

De vastgestelde incoherentie in verzoekers verklaringen over zijn neef S.-Z., met name dat hij tijdens zijn derde en vierde aanhouding door de ROVD over deze neef werd ondervraagd terwijl hij eerder had verklaard dat deze al in juni of juli 2009 door de ordediensten was vermoord, is volgens verzoeker niet logisch. Verzoeker stelt dat hij eerder zelf al had verteld dat S.S. in juni of juli 2009 door de ordediensten was vermoord, dat hij dat ook wist toen hij zijn verklaringen deed. Verzoeker vervolgt: "Het is echter zo dat dit de wijze is waarop het gebeurde". Ten eerste, zo vervolgt hij, werd hij al in maart opgepakt en ondervraagd, toen S.S. nog wel leefde, en ten tweede is het wellicht zo en zeker niet onwaarschijnlijk dat de ordediensten hem als intimidatie vertelden over S.S. en hem hierover ondervroegen om zoveel mogelijk informatie over hem te bekomen, ook al zou laatstgenoemde al vermoord zijn. Trouwens, zo merkt hij verder op, ondervroegen ze hem niet alleen over S.S. Hun hoofdmotief was immers hem te overhalen om voor hen te werken en regelmatig informatie te verstrekken, aldus verzoeker. Tenslotte moet men, zo oppert verzoeker, hierbij ook altijd overwegen dat hij de informatie over de dood van S.S. ook maar achteraf in België heeft vernomen.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent zijn broer Z. betreft, betoogt verzoeker dat men wederom moet vaststellen dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden zeer licht wegen en in feite getuigen van een zeer oppervlakkige analyse van de verklaringen. In plaats van verder door te vragen en meer informatie te bekomen, was, aldus verzoeker, het gehoor vrij oppervlakkig. Achteraf worden er dan enkele tegenstrijdigheden en/of eigenaardigheden opgeworpen, hetgeen als een afdoende motivering wordt voorgehouden. Verzoeker bevestigt dat de ROVD éénmaal bij zijn broer is langsgesproken en deze toen weer werd vrijgelaten, dat deze echter later weer verdwenen is en niet meer is teruggekeerd. Wat hemzelf betreft, beaamt verzoeker dat hij tweemaal door de ROVD werd meegenomen. Verzoeker laat dienaangaande vervolgens gelden dat hij zich niet kan vinden in de verwijzingen naar het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan, zo stelt hij, het algemeen bekend is dat het niet in goede omstandigheden wordt afgelegd, vaak te snel en dus zonder dat de nodige concentratie in hoofde van beide partijen gegarandeerd is. Volgens verzoeker staat het feit dat men subjectief het gevoel aangeeft dat er geen probleem was niet in de weg dat zaken op een niet correcte manier kunnen worden genoteerd in die omstandigheden. Zeer vaak komt het, aldus verzoeker, voor dat die verklaringen niet worden herlezen bij tijdsgebrek en dit ondanks het feit dat deze opmerking wel op het document staat.

Over zijn onaannemelijk gebrek aan kennis over zaken die de kern van zijn vervolgingsvrees raken, onder andere omtrent de verdwijning van zijn andere neef, A. genaamd, oppert verzoeker dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de nochtans in het door het Commissariaat-generaal aangehaalde rapport bestaande klimaat van terreur en het brutale autocratische bewind van Ramzan Kadyrov. Verzoeker stelt dat als hij inderdaad vernomen heeft dat zijn ander neef A. ook werd meegenomen, dat dan niet in directe bewoordingen was, aangezien niemand het inderdaad riskeert om daarover openlijk per telefoon te spreken, laat staan dat er zich een gesprek zou kunnen ontspannen om hierover details te vernemen. Deze redenering miskent, zo meent verzoeker, de realiteit. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij weet dat "hij hier in veiligheid is maar dat is wel anders voor de personen die nog in Tsjetsjenië zitten en het is dus niet zonder risico om dergelijke informatie op te vragen voor zijn belang, terwijl die mensen wel dagelijks risico's lopen".

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat hij ook onwetend is betreffende zijn eigen aanhouding, werpt verzoeker op dat hij dit niet weet omdat hij in shock was na zijn vrijlating en zijn oom daarover niet heeft ondervraagd, hij toen gewoon dankbaar was dat hij terug veilig en vrij was, dacht dat het niet meer zou gebeuren en dat de vraag of hij officieel wordt gezocht door de autoriteiten niet pertinent is aangezien het meestal gaat om, zoals in het aangehaalde rapport bevestigde, arbitraire aanhoudingen. Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat hij een onaannemelijk gebrek aan kennis aan de dag legt betreffende de door hem neergelegde getuigenverklaring, poneert verzoeker dat

hij er thans niet meer waarde aan wil toekennen dan het heeft. Echter, zo vervolgt hij, meent hij te kunnen toelichten welke zijn drijfveer was voor het bekomen ervan, met name het feit dat bewijsstukken normalerwijze een asiolverhaal kracht kunnen bijzetten. Verzoeker stelt om die reden dus gevraagd te hebben aan de getuigen om zijn problemen te bevestigen. Bovendien, zo voegt hij eraan toe, heeft, in de wetenschap dat zulke getuigenissen zonder stempel geen waarde hebben, zijn vroegere werkgever, die bewaker was in een publieke sauna, ermee ingestemd om de stempel van de openbare dienst erop te zetten. Verzoeker, die ten stelligste betwist dat het om een vals stuk zou gaan, bevestigt dat het op die manier is gebeurd en vraagt de Raad om zijn eigen appreciatie daarover uit te spreken. Verzoeker vervolgt dat uit het voorgaande blijkt dat de samenvatting van de motieven bijzonder lichtzinnig is en dat de motieven zeer gemakkelijk konden ontkracht worden. Er kan, aldus verzoeker, alleen maar vastgesteld worden dat het onderzoek van zijn asielaanvraag bijzonder oppervlakkig gebeurde waarbij belangrijke informatie die tenminste aanleiding had kunnen geven tot een grondige analyse niet werd vergaard. Daarentegen, zo luidt het vervolgens, werd op grond van enkele oppervlakkige tegenstrijdigheden bevestigd dat hij geen vervolgingsvrees koestert, meer nog dat zijn verhaal ongeloofwaardig is. Wat de overweging in de bestreden beslissing betreft met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), oppert verzoeker alleen maar te kunnen verwijzen naar de opgelopen trauma's in Tsjetsjenië en hij vraagt om deze te beoordelen, ook in het licht van de subsidiaire bescherming.

Met zijn psychische toestand, in welk verband hij verwijst naar de slotoverweging in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten, en naar het psychologisch verslag dat nog werd opgestuurd op 4 april 2011, maar dat, zo stelt hij, waarschijnlijk de beslissing gekruist heeft, werd volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor een recent medisch verslag d.d. 21 april 2011, dat eveneens aan het beroep werd toegevoegd. Verzoeker laat vervolgens gelden dat hij zich niet beroept op een gebrek aan capaciteit om coherente verklaringen af te leggen. Niettemin, zo meent hij, moeten deze rapporten in overweging genomen worden bij de beoordeling van zijn verklaringen. Bovendien en vooral, zo voegt hij eraan toe, moeten deze documenten indicaties zijn voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, temeer daar het gewelddadig verleden en de mishandelingen erin erkend worden, "ook al is dat op verklaring van verzoeker". Verzoeker merkt op dat de littekens op het hoofd zowel door de psycholoog als de dokter bevestigd worden. Ook de inslag van een raket werd steeds bevestigd wat minstens een positieve indicatie moet zijn voor zijn geloofwaardigheid, "ook al heeft hij dat trauma op zich niet ingeroepen in zijn asielaanvraag!". Verzoeker besluit dat het vaststaat dat een beslissing inzake een asielaanvraag slechts kan genomen worden op basis van een analyse van alle pertinente feiten en omstandigheden, temeer daar het cumulatieve effect van de ervaringen dient onderzocht te worden.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker besliste echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 januari 2010 (zie punt 1.2.) en diende 8 maanden na zijn binnenkomst op Belgisch grondgebied een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn asielaanvraag voor verzoeker geen prioriteit is en bijgevolg zijn behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.3. Verzoekers "middel" bevat inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker vermeldt ook dat met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. De commissaris-generaal stelde ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties vast met betrekking tot de kern van verzoekers asielerelaas waardoor dit als ongeloofwaardig wordt afgedaan. Zo wist verzoeker niet of zijn neef, die aan de basis ligt van zijn problemen, gehuwd was. Verder stelde verzoeker te zijn ondervraagd over S.-Z. terwijl hij eerder had aangegeven dat deze reeds vermoord was. Ook over het aantal aanhoudingen van zijn broer legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de onwetendheid van verzoeker over het tijdstip waarop zijn neef A. verdween, over zijn aanhouding en de getuigenverklaring die hij heeft neergelegd. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van aard is dat er voor

burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de asiel-procedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.6. De Raad merkt op dat verzoeker met betrekking tot de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat zijn verklaringen en die van zijn vrouw strijden omtrent het huwelijk/de echtgenote van zijn neef S.-S. A., thans met een nieuwe uitleg post factum op de proppen komt. Echter, deze uitleg, waarmee hij de vastgestelde tegenstrijdigheid a posteriori tracht te minimaliseren (Verzoekschrift, p. 4), druist, zo wordt vastgesteld, volledig in tegen hetgeen verzoeker en zijn vrouw dienaangaande eerder op het Commissariaat-generaal hebben verklaard. Immers, daar verklaarde verzoeker dat zij neef S.-S.A. "normaal getrouwd maar niet geregistreerd volgens onze wet" en gaf hij als antwoord op de vraag naar de naam van de echtgenote dat "ik weet het niet, zijn vrouw nooit gezien" (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 14). Verzoeker gaf er, in strijd met zijn huidige beweringen, ook aan dat hij weet dat zijn neef getrouwd is aangezien hem dit bij zijn aanhouding gezegd is geweest. Verder verklaarde hij hieromtrent op het Commissariaat-generaal, met name toen hem de vraag werd gesteld hoe het komt dat hij niet weet wanneer zijn neef getrouwd is, dat "niemand wist dat, als ik op zijn huwelijksfeest was zou ik het weten ze zijn vertrokken" (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 14). De echtgenote van verzoeker bleek op haar beurt op het Commissariaat-generaal wel de naam van de echtgenote van S.-S.A. te kennen, gaf aan dat ze dit via haar man te weten kwam en stelde dat deze nog niet in de problemen zat toen hij haar vertelde dat zijn neef S.S.A. getrouwd was (stuk 5b, gehoorverslag echtgenote CGVS 02/03/2011, p. 5). Toen de commissaris-generaal haar ermee confronteerde dat haar man de naam van de echtgenote niet wist en dat hij verklaard had hij pas tijdens zijn eerste aanhouding te weten was gekomen dat zijn voornoemde neef getrouwd was, moest zij een afdoende uitleg verschuldigd blijven. Ze wist immers niet hoe dit kwam (stuk 5b, gehoorverslag echtgenote CGVS 02/03/2011, p. 5). Door thans met een nieuwe uitleg op de proppen te komen weerlegt verzoeker geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw omtrent het huwelijk van S.S.A. Integendeel zelfs, met zijn nieuwe versie bevestigt en versterkt verzoeker de inconsistentie van zijn verklaringen. De vaststelling dat verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen geeft over eenzelfde aspect uit zijn relaas, hetwelk bovendien de kern ervan raakt daar het betrekking heeft op het centrale figuur uit zijn relaas –verzoeker is zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij vier maal vastgehouden werd omwille van S.S.A. –, zet de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze op de helling.

2.7. Over de hulp die de autoriteiten zouden hebben gevraagd om zijn neef S.S. op te pakken, terwijl hij eerder had verklaard dat laatstgenoemde al in juni of juli 2009 door de ordediensten was vermoord (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 8-9), merkt de Raad op dat verzoekers betoog, met name het feit dat hij al in maart 2009, toen S.S. nog wel leefde, werd opgepakt en ondervraagd, allerm minst dienstig is. Immers, deze eerste aanhouding heeft net als verzoekers tweede aanhouding plaatsgevonden vóór het tijdstip waarop volgens verzoeker zijn neef S.S. zou zijn vermoord, terwijl de derde en de vierde aanhouding van verzoeker zich na diens dood zouden situeren, waardoor de commissaris-generaal terecht opmerkt dat het volkomen onlogisch is dat de autoriteiten hem nog zouden willen oppakken. De hypothese die verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelt, namelijk dat de ordediensten hem als intimidatie vertelden over S.S. en hem, ook al zou deze al vermoord zijn, erover ondervroegen om zoveel mogelijk informatie over verzoeker zelf te bekomen, wijzigt evenmin als zijn bewering dat ze hem niet alleen over S.S. ondervroegen en dat hun hoofdmotief erin bestond hem te overhalen om voor hen te werken en regelmatig informatie te verschaffen, niets aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing en kan zijn incoherente verklaringen niet rechtvaardigen. Waar verzoeker laat gelden dat hij de informatie over de dood van S.S. slechts achteraf in België heeft vernomen, kan worden gewezen op het pertinente oordeel van de commissaris-generaal dat niet het tijdstip waarop verzoeker hoorde dat zijn neef vermoord werd relevant is, doch wel het tijdstip waarop hij effectief vermoord werd.

2.8. De Raad stelt met betrekking tot S.S. ook vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetwelk plaatsvond op 4 juni 2010, met geen woord heeft gerept over de moord op zijn neef S.S.. Gelet op de onmiskenbaar essentiële rol die deze in zijn asielrelaas speelt, kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze toch wel markante en voor zijn asielaanvraag

relevante gebeurtenis van bij de aanvang van de asielprocedure zou aanbrengen ter staving van zijn asielaanvraag. De vaststelling dat hij dergelijke belangrijke informatie onvermeld heeft gelaten tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.9. Door in zijn verzoekschrift de versie te bevestigen dat de ROVD éénmaal bij zijn broer is langsgekomen en dat hijzelf tweemaal door de ROVD werd meegenomen, kan verzoeker niet verhullen dat hij eerder tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van het feit dat zijn broer hem verteld had dat "de ROVD al 2 keer bij hem is langs geweest en naar mij (verzoeker) hebben geïnformeerd" (stuk 13a, interview DVZ 25/05/2010, nr. 36). De vaststelling van het Commissariaat-generaal dat verzoekers verklaringen op dit punt strijden, blijft aldus gehandhaafd. Verzoekers algemene kritiek op het verloop van het gehoor van de Dienst Vreemdelingenzaken komt te laat aangezien verzoeker in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos is verlopen (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 1). Verzoeker had toen de kans om opmerkingen te formuleren over het verloop van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch heeft nagelaten dit te doen. Zijn huidige kritiek kan dan ook niet ernstig worden genomen.

2.10. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekers verweer tegen de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat hij een onaannemelijk gebrek aan kennis aan de dag legt over de ontvoering van zijn andere neef A., de broer van S.S., gaat volledig voorbij aan het pertinente oordeel van de commissaris-generaal dat er naast de telefoon ook nog andere communicatiekanalen, zoals bijvoorbeeld het medium e-mail, bestaan waarmee hij meer informatie betreffende die neef kon bekomen. Het Commissariaat-generaal heeft verzoeker in dit verband terecht gewezen op het feit dat uit zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij ook via het internet contact had met zijn broer, die hem per mail de in het kader van huidige asielaanvraag neergelegde getuigenverklaring zou hebben doorgestuurd (stuk 13a, interview DVZ 25/05/2010, nr. 36). Uit diezelfde verklaring blijkt overigens dat verzoeker soms ook via sms contact heeft met zijn broer en dat hij daags voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog contact met hem had (Ibid., nr. 36). Verzoekers kritiek dat het riskant is om openlijk per telefoon dergelijke informatie uit te wisselen, gaat derhalve niet op. Op de asielzoeker rust immers een medewerkingsplicht. Verzoekers betoog rechtvaardigt geenszins het vastgestelde gebrek aan kennis inzake de verdwijning van zijn neef A. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker erg onwetend is betreffende zijn eigen aanhoudingen. Zo weet hij onder andere niet door welke instantie hij de eerste tweemaal werd meegenomen, kon hij niet vertellen op welke manier zijn oom, die zijn vrijlating na de tweede aanhouding zou hebben geregeld, in contact kwam met de personen die hem aanhielden en wist hij evenmin te vertellen welke kennissen laatstgenoemde hiervoor aansprak (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 11-12). Het feit dat verzoeker na zijn vrijlating in shock zou zijn geweest, rechtvaardigt geenszins zijn gebrekkige kennis terzake. Immers, verzoeker had na zijn tweede vrijlating zijn oom, welke die vrijlating heeft geregeld, om meer informatie kunnen vragen, doch heeft dit nagelaten te doen. Dit blijkt onder meer uit verzoekers antwoord op de vraag van de commissaris-generaal hoelang hij bij de tweede aanhouding werd vastgehouden, "tot midden mei, dankzij tussenkomst van oom maar heeft me geen details verteld en ik heb het niet gevraagd" (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 11). Verzoeker verklaarde dat zijn oom niet wist door wie hij werd vastgehouden, aangezien niemand hem dat heeft gezegd, en dat deze hem gevonden heeft via zijn kennissen. Toen de commissaris-generaal hem vervolgens de vraag stelde welke kennissen dat waren, antwoordde verzoeker dit niet te weten en, sterker nog, dit niet aan zijn oom gevraagd te hebben aangezien het niet de gewoonte en onbeleefd is om zulke vragen te stellen (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 11-12). Verzoeker bevestigt thans zijn oom niet te hebben ondervraagd en stelt dat hij toen gewoon dankbaar was dat hij terug vrij en veilig was en dacht dat het niet meer zou gebeuren. De vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten om via zijn oom meer informatie te bekomen omtrent zijn aanhoudingen, welke de kern uitmaken van zijn asielrelaas, en, meer in het algemeen, geen ernstige poging heeft ondernomen om zich via een andere weg, welke dan ook, hierover te informeren, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is de vraag of hij momenteel officieel door de autoriteiten wordt gezocht te dezen zeer pertinent. Het zijn immers de autoriteiten wier vervolging hij vreest. Meer bepaald gaf hij zelf aan dat de recentste vervolgingsfeiten, met name de derde en de vierde aanhouding welke respectievelijk zouden hebben plaatsgevonden op 5 en 28 augustus 2009, uitgaan van het Tsjetsjeense politiekorps ROVD. Deze zou hem schriftelijk hebben gedwongen om met hen samen te werken en ermee gedreigd hebben zijn gezin iets aan te doen indien hij die overeenkomst niet zou naleven (stuk 13a, interview DVZ 04/06/2010, p. 2). De vaststelling dat verzoeker er geen idee van heeft of hij momenteel wordt gezocht door de autoriteiten, die ook verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op zijn neef S.S, onderstreept zijn onwetendheid aangaande de door hem aangehaalde vervolgingsproblemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

2.12. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde getuigenverklaring die zijn vervolgingsproblemen zou moeten aantonen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker merkwaardig genoeg thans wel precies weet wie de stempel heeft aangebracht op dit document, en dit in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij deze informatie schuldig moest blijven. Volgens verzoeker "heeft zijn vroegere werkgever (hij was bewaker in een publieke sauna) ermee ingestemd om de stempel van de openbare dienst te zetten" (Verzoekschrift, p. 6). De Raad acht het zeer bevreemdend en onwaarschijnlijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van dit specifiek gegeven ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, en stelt vast dat hij niet verder verduidelijkt op welke wijze hij dit nadien te weten is gekomen. Verzoekers huidige betoog doet hoe dan ook op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet precies wist van wie de stempel uitging –uit het document blijkt dat dit van een administratie in Grozny zou uitgaan– en evenmin of dat die instantie de getuigenissen bevestigt of enkel bevestigt dat vier familieleden van hem een getuigenis hebben afgelegd, die, zo meent verzoeker, zijn vervolgingsproblemen bevestigen. Nu het om een kopie van de originele verklaring gaat en, meer in het bijzonder, de stempel die erop prijkt er door een uitbater van een publieke sauna zou zijn op gezet, kan aan verzoekers getuigenverklaring geen bewijswaarde worden toegekend.

2.13. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. In casu dient te worden opgemerkt dat verzoeker afgezien van die ene getuigenverklaring, aan dewelke, zoals zonet werd opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegedicht en waarover zijn kennis zeer gebrekkig blijkt, geen enkel bewijsstuk neerlegt dat zijn vervolgingsproblemen kan ondersteunen. Verzoeker verklaarde dienaangaande op het Commissariaat-generaal dat "(...) ik heb het al gezegd geen tijd om die documenten te verzamelen, dus bepaalde documenten kan ik enkel persoonlijk vragen". De Raad stelt vast dat verzoeker, die soms via mail en via sms nog contact heeft met zijn broer, de Belgische asielinstanties tot op heden geen nieuwe overtuigingsstukken heeft overgemaakt. Verzoeker toont niet in het minst aan dat hij enige poging, bijvoorbeeld via het internet, heeft ondernomen tot het bekomen van bewijsstukken. Een dergelijk gebrek aan medewerking ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.14. In zoverre verzoeker op algemene wijze het onderzoek van zijn asielaanvraag bekritiseert door te stellen dat dit bijzonder oppervlakkig is gebeurd en belangrijke informatie die aanleiding had kunnen geven tot een grondige analyse niet werd vergaard, wijst de Raad erop dat zowel wat de vluchtelingenstatus als wat de subsidiaire bescherming betreft, de bewijslast op de asielzoeker rust. Bijgevolg is het aan verzoeker, en niet aan de Belgische asielinstanties zoals verkeerdelijk wordt voorgehouden, om alle mogelijke belangrijke informatie te vergaren en aan te brengen. Verzoeker blijft hierover echter in gebreke en preciseert niet welke mogelijks belangrijke informatie in het kader van zijn asielaanvraag niet of onvoldoende zou zijn onderzocht.

2.15. Waar verzoeker de Raad wijst op zijn psychische toestand en hij in dit verband vraagt om rekening te houden met het psychologisch verslag d.d. 26 februari 2011 en het medisch verslag d.d. 21 april 2011, welke aan het verzoekschrift zijn toegevoegd, merkt de Raad op dat wat het psychologisch verslag betreft, het Commissariaat-generaal hiermee, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk rekening gehouden heeft. Dit blijkt uit de overweging uit de bestreden beslissing dat "het Belgisch medisch attest dd. 26.02.2011 kadert in een aanvraag tot medische regularisatie; het document geeft aan dat u medische en psychologische problemen heeft ten gevolge van een raketinslag in 1999; nergens in dit document wordt enig verband gelegd met de verklaarde

vervolgingsproblemen in 2009; bijgevolg kunnen de vastgestelde medische aandoeningen niet aan uw vervolgingsproblemen worden gelinkt". Verzoeker brengt niets in tegen deze pertinente vaststelling, waardoor deze gehandhaafd blijft. Wat het medisch rapport d.d. 21 april 2011 betreft, merkt de Raad op dat de opmerkingen die de commissaris-generaal bij het psychologisch verslag maakte, ook voor dit stuk opgaan. Immers, ook in dit document wordt nergens enig concreet verband gelegd met verzoekers beweerde vervolgingsproblemen van 2009. Bovendien heeft verzoeker, zoals hij deels zelf bevestigt, van het geweld waarvan in het medisch document gewag wordt gemaakt, met name de de slag met/van een geweerkolf en de raketaanval, nooit enig gewag gemaakt tijdens zijn asielverklaringen in het kader van huidige asielaanvraag. Verzoeker geeft ook zelf aan dat de gewelddaden die in de betreffende stukken worden vermeld, slechts een weergave zijn van zijn eigen verklaringen aan de behandelende artsen. De Raad ziet voor het overige het nut niet in van verzoekers verwijzing naar de medische attesten, nu deze zelf aangeeft zich niet te beroepen op een gebrek aan capaciteit om coherente verklaringen af te leggen. Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw van verzoeker te kennen dat verzoeker een kwetsbaar individu is, maar ze verheldert niet op welke wijze verzoekers profiel aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.16. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.17. Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn "(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker enkel verwijst naar zijn opgelopen trauma's doch geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie kan worden afgeleid dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen, dat er sprake is van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en dat er sprake is van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 14, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 15/03/2010).

2.18. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN